Еміль Верхарн

Вітер

Перекладач: Ю.Клен

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

На голих і безкраїх нивах
Вітрами трубить Листопад;
На довгих нивах,
В дощах, у зливах,
Він б'ється крилами об стріхи хат,
У сурми дме серед левад;
В дощах, у зливах,
Лютує дикий Листопад.

У хуторських колодязях
Залізні цебра на гачках
Риплять;
Над цямрами в колодязях
Залізні цебра на гачках
Риплять і сіють жах.

Бурхливий вітер вздовж ріки
Жене березові листки,
Лютує дикий Листопад;
Скажений вітер у гаях
Зриває гнізда на гіллях;
Мете холодною мітлою,
Нагонить страх.
І мов суворою зимою
Лютує вітер,
Лютує дикий Листопад.
В коморі і надворі,

У вікнах він мигтить,
Лопоче рване клоччя,
Де виє, і сурмить.
Лютує дикий Листопад!
А на горбі, серед долин,
Угору — блискавками,
Униз — могутніми руками
Махає чорний млин;
Це він повітря косить,
Косить,
Повітря косить Листопад.

Навколо згорблених церков,
Прищулившись до їх дзвініць,
Оселі гнуться, точать кров;
І дахи вбогих кам'яниць
Схилились ниць.
Глузує дикий Листопад!
Хрести похмурих цвинтарів,
Мов руки мовчазних мерців,
Які звелися тут навічно,
Від вітру впали блискавично.
Лютує дикий Листопад
Вітрами.
Чи зустрічались ви з вітрами
На роздоріжжі ста шляхів?
Чи зустрічались ви з вітрами,
Коли росте в їх душах гнів?
Чи чули ви, як опівночі
Він з неба місяць скинуть хоче,
А темні села, повні жаху,
Ревуть, голосять з переляку,
Немов у бурю череда,
Коли прийшла біда?

На довгих нивах,
В дощах, у зливах,
Вітрами трубить Листопад.